

લખ્યું'તું રાતની ઘટના વિશે ફૂલોને પૂછીને,
હું સોગંદ ખાઉં છું ઝાકળને માથે હાથ મૂકીને.

બગીચો જોઈને ડૂમો ભરાયો પાનખરને પણ,
પવન ડૂસકે ચડ્યો છે ટોચની ડાળીને વળગીને.

અમારે રાખમાંથી પણ ફરી બેઠા થવું પડશે,
નહીં જંપે અમારાં રેશમી સપનાંઓ સળગીને.

મને વાડામાં આંતરવા કર્યો'તો બંધ ઝાંપો પણ,
એ વાડામાંથી હું નીકળી ગયો'તો વાડ ફૂટીને.

બધાં જીવલોણ સાહસ, સૌ સફળ થાતાં નથી નહિતર,
મદારી ન્યાલ ના થઈ જાત ઝેરી નાગ પકડીને,

સમસ્યાઓ કહે છે કે હજી તું ચાલતો રહેજે,
અવસ્થાની સિફારશ છે કે તું બેસી જા જંપીને.

નદીમાં પૂર, દરિયામાં કદી ભરતી નથી આવી,
ખલીલ, કાં રોજ છલકાયા કરે પરપોટા ફૂટીને.

સારાંશ

ને પછી એવું થયું કે, રાત વરસાદી હતી,
ને પછી રસ્તામાં એક પલળેલી શહેઝાદી હતી.

ને પછી એવું થયું કે બંને સપનામાં મળ્યાં,
આ રીતે બીજે તો ક્યાં મળવાની આઝાદી હતી.

ચંદ્રને પણ છત ઉપર ઊતરી જવાનું મન થયું,
ચાંદની રાતે અગાશી કેવી ઉન્માદી હતી.

હાર પહેરાવા જતાં ઓચિંતી આંખ ઊઘડી ગઈ,
એ પછી સ્વપ્નાએ કીધું, ઊંઘ તકલાદી હતી.

આત્મહત્યાનો ગુનો દાખલ થયો દીવા ઉપર,
ને પછી જાણ્યું હવા પોતે જ ફરિયાદી હતી.

ને ખલીલ, એવું થયું, લયલા કશે પરણી ગઈ,
ને પછી બીજે દિવસ મજનૂની પણ શાદી હતી.

આ, હવાને રાતવાસો આપીએ,
પણ દીવાને શું ખુલાસો આપીએ.

એનું સરનામું લઈ આવે કોઈ,
તો દુવાઓ સો-સવાસો આપીએ.

સૌ દુઃખી છે, કોણ કોનું દુઃખ જુએ,
જાતને જાતે દિલાસો આપીએ.

આમ જીવતદાન મળતું હોય તો?
લો, ઉછીના થોડા શ્વાસો આપીએ.

ઊંઘને પણ શી રીતે ધમકાવીએ,
શી રીતે સ્વપ્નાને જાસો આપીએ.

એ ખરા દિલથી ખલીલ અમને કહે
તો અમે પણ પ્રેમ ખાસો આપીએ

ઠેસ મારો ને બળદ ફાળે પડી દોડે નહીં,
એ ડમણિયું સૌથી પહેલાં માંડવે પહોંચે નહીં.

માનવી તો ઠીક, દેવોનેય ફંફોસી જુઓ,
કોઈમાં સર્વાંગ સંપૂર્ણતા કદી મળશે નહીં.

અહીં તિરાડોમાંથી સૌને ઝાંખવાની ટેવ છે,
બારણાં ખુલ્લાં મૂકી દો કોઈ પણ ફરકે નહીં.

લે હવે પક્ષીના કલરવ પર છે પાબન્દી અહીં,
ભરવસંતે પણ હવે કોયલ કોઈ ટહુકે નહીં.

ચાલ ફૂંકી મારીએ શ્વાસોની ઉખા ચોતરફ,
તલસરીના તાપણાથી રાત ઓગળશે નહીં.

સાવ ઠંડી રાખમાંથી આંચ આવે છે હજી,
એ હવે બળશે કે બાળી નાખશે જંપે નહીં.

ક્યાંથી ક્યાં હિજરત કરાવે છે ખલીલ, આ દુર્દેશા,
નહિ તો પોતાનું વતન તો કોઈ પણ છોડે નહીં.

મેં જરા અમથી હવા ચાખી હતી,
પાંખ મારી કાતરી નાખી હતી.

તારી આંખોની તુમાખી પી ગયો,
તે દિ' મારી સાંજ વૈશાખી હતી.

એ જ દિલ તોડ્યું કે જેમાં રાતદિન,
યાદ તારી સાચવી રાખી હતી.

દાદ ના આપી તો મેં પડતી મૂકી,
મારી પાસે તો ગઝલ આખી હતી.

જે મળ્યું અડસદે આવીને મળ્યું,
મારી ક્યાં તકદીર તેં ભાખી હતી.

એનાં કરતૂતો ખલીલ, ઊઘડી જતે,
મેં ગઝલની મુઠ્ઠી બંધ રાખી હતી.